

Den andliga människan

Pånyttfödelsen till Kristus är inte främst en känslomässig erfarenhet. Den är snarare en händelse som förändrar vår situation i världen. Från att ha varit lösryckta individer i en individualistisk, köttslig livsstil blir vi infogade i Kristus som lemmar i hans kropp.

Mina fötter kan inte leva sitt eget liv med sitt eget självförverkligande. De finns där för att min kropp skall kunna gå. Fötternas vilja finns i kroppen och inte i fötterna. Fötterna har aldrig haft någon egen vilja att ge upp för att infogas i min kropp. Men vi som är kristna har däremot fått ge upp vår självständighet för att inlemmas i Kristus. Paulus beskriver detta så här.

Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem. Därför känner vi inte längre någon på ett ytligt sätt. Även om vi lärt känna Kristus på ett ytligt sätt, känner vi honom inte längre så. Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit. (2 Kor 5:14-17)

Denna text är svåröversatt. Jag tycker att meningen klarnar betydligt med följande, något fria översättning:

Kristi kärlek förenar oss ty dess dom är att en har fått dö i allas ställe och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem. Därför känner vi inte längre någon på ett köttsligt, individualistiskt sätt. Även om vi lärt känna Kristus på ett sådant individualistiskt sätt, känner vi honom inte längre så. Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit. (2 Kor 5:14-17)

Det heter ofta att Kristi kärlek *tvingar oss*. Verbet *synécho* har grundbetydelsen att "hålla samman" men ordet har många olika avledda betydelser i NT. Här tycker jag dock att grundbetydelsen gör texten klarast. Frågan är vidare om *vi* har bedömt att en har dött i allas ställe eller om det är *Gud* som i sin kärlek har dömt Kristus till att dö för alla. Att känna någon efter köttet är väl just vad vi håller på med när vi jämför oss med varandra och tävlar med varandra i stället för att se oss själva som delar av en gudomlig helhet.

Efter uppståndelsen

Kristus har dött och uppstått för vår skull och vi har förenats med honom i detta. Vi är sedan inte köttsliga varelser utan lemmar i hans uppståndna kropp.

Jesus fick många kuggfrågor, bland annat denna från sadduceer som inte trodde på de dödas uppståndelse. De berättade om sju bröder som alla varit gifta med

samma kvinna utan att få barn. Vem skulle hon tillhöra i himlen?

Jesus svarade dem: "Ni tar fel och förstår varken Skriften eller Guds makt. Ty vid uppståndelsen gifter man sig inte och blir inte bortgift, utan man är som änglarna i himlen. (Matt 22:29-30)

Lammets bröllop betyder att en ny gemenskap uppstår mellan Kristus och alla som han fått frälsa. Redan nu kan vi välja att leva utifrån ett andligt perspektiv genom att just se oss som lemmar i hans kropp i stället för att vara jämförande och tävlande individualister.

I praktiken

Enstaka individer kan göra mycket efter principen "Ensam är stark." Enstaka lemmar är däremot vanmäktiga på ett helt annat sätt. Mina fingrar kan inget uträtta utan en arm och en hand att sitta på. Dessutom behövs hela nervsystemet för att ta emot känsel och styra muskler och rörelser.

Den andliga människan är inställd på samarbete, helst sådant där man inte efteråt kan avgöra vem som gjorde vad. Han/hon vill också invänta att alla blir överens om vad som skall göras och hur det skall ske. Så fungerar det i våra kroppar så länge vi är friska. Huvudet skall styra, inte lemmarna själva. Än mindre skall alla lemmarna profetera hit och dit för att få vikariera för huvudet och ta ledningen.

Bröder, själv kunde jag inte tala till er som till andliga människor utan som till köttliga människor, spädbarn i Kristus. Mjök gav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller, eftersom ni fortfarande är köttliga. Så länge det råder avund och strid bland er, är ni då inte köttliga och lever som alla andra? Om en säger: "Jag håller mig till Paulus", och en annan: "Jag håller mig till Apollos", är ni då inte som folk i allmänhet? Vad är Apollos? Vad är Paulus? Tjänare som förde er till tro, och det med den uppgift som Herren har gett var och en. Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. Varken den som planterar eller den som vattnar betyder därför något, utan endast den som ger växten, och det är Gud. (1 Kor 3:1-7)

Ser du det som en frihet att Gud ensam betyder något eller ser du det som en förnedring? I vilket fall: så länge det mänskliga samarbetet gnisslar och leder till konflikter så har köttet en hel del att säga till om. Och om det är så, *så finns det en gräns för vad man kan undervisa om*. Då är det bara mat för andliga spädbarn som duger. Det är först när jaget, prestigen, jämförelserna och vinstintresset har fått korsfästas som man kan undervisa ett fullt evangelium.

Så länge det finns berömmelse finns det också fördömelse. Först när vi kommer in i synsättet att vara en lem i kroppen i stället för att vara tävlande individualister förstår vi på allvar Paulus ord:

Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus. (Rom 8:1)

Nu finns det inte längre någon fördömelse eftersom det inte finns någon att fördöma. Kristus är utan fördömelse och du har blivit en lem i hans kropp.